

หุบเขาเหล่ากอไผ่

ท่ามกลางหุบเขาอันลึกลับ สลับซับซ้อนด้วยพันธุ์ไม้นานาชนิดเต็มไปด้วยสรรพชีวิตน้อยใหญ่ ต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

แต่หุบเขาแห่งนี้จะต้องเผชิญกับเจ้าศัตรูตัวร้ายที่ชื่อว่า "เจ้าแห่งพายุ" ทุกๆ วันจะบุกโจมตีพี่น้องชาวสัตว์ป่า และต้นไม้ เกิดความสูญเสียเป็นจำนวนมากโชคดีที่หุบเขามีกอไผ่ขนาดมหึมาที่เป็นยามคอยรักษาดูแลความปลอดภัย ซึ่งปกคลุมล้อมรอบเต็มไปทั่วทั้งผืนป่า

ทุกครั้งที่เจ้าแห่งพายุบุกโจมตี กอไผ่จะช่วยกันเสียดสีไปมาจนเกิดเสียงดังก้องกังวานไปทั่วทั้งหุบเขา "เอียดเอียด แอ็ด" พี่น้องชาวสัตว์ป่าต่างพากันวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตให้รอดพ้นจากเอื้อมมือมรณะของเจ้าแห่งพายุ

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าแห่งพายุวางแผนเพื่อทำให้พี่น้องที่อาศัยอยู่ร่วมกันในหุบเขาเกิดความแตกแยก ค่อยๆ พัดพามาอย่างเบาๆ แล้วคุยกับเหล่ากอไผ่ทั้งหลายว่า "เจ้ากอไผ่ เหตุใดเจ้าจึงโง่งเช่นนี้ ปลอ่ยให้สิ่งมีชีวิตทั้งหลายอยู่อย่างสุขสบาย ส่วนกอไผ่เช่นเจ้าต้องมาเฝ้าดูแลรักษาความปลอดภัยในยามที่ข้ายังไม่มา เจ้าก็ต้องระมัดระวังอยู่อย่างไม่มีความสุข ยามที่เจ้าพบว่าข้ากำลังมาโจมตีเจ้าก็ต้องคอยเสียดสีไปมาให้เหนื่อย ในขณะที่สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ต่างพากันหลบซ่อนอย่างสุขสบาย" เจ้าแห่งพายุใช้ถ้อยคำชักจูง เพื่อให้กอไผ่ทั้งหลายรู้สึกว่ตนเองกำลังตกเป็นเครื่องมือของหุบเขาแห่งนี้

"แล้วเจ้าจะให้ข้าทำอะไรได้" เสียงซุบซิบออกมาจากกอไผ่ ช่วงเวลาที่เหล่ากอไผ่เกิดความระส่ำระสายเจ้าแห่งพายุก็ใช้เป็นโอกาสสร้างความแตกแยก "ข้ามีข้อเสนอให้เจ้า ในอดีตข้าจะพัดพาเข้ามาในหุบเขาแห่งนี้ทุกวัน ทุกสัปดาห์หากเจ้าตกลงกับข้าว่าตั้งแต่วันนี้ไป เจ้าทั้งหลายจะไม่เป็นยามรักษาความปลอดภัยส่งเสียงดังเตือนภัยผู้อื่น เพื่อเจ้าจะได้พักผ่อนในหนึ่งสัปดาห์ ข้าก็จะ พัดพามาเพียงสี่วัน เหลืออีกสามวันข้าจะไม่มา" "แล้วข้าจะได้อะไรจากข้อเสนอของเจ้า" เหล่ากอไผ่เริ่มสนใจ

เจ้าแห่งพายุจึงรีบอธิบายต่อว่าหากกอไผ่ทั้งหมดร่วมมือเท่ากับช่วยเหลือ พี่น้องในป่า จากที่ต้องดิ้นรนเอาตัวรอดทุกวัน ก็จะเหลือเพียงสี่วันเท่านั้น อีกสามวันก็เป็นไปตามปกติ ส่วนกอไผ่ก็ได้พักผ่อน ไม่ต้องเสียดสีส่งเสียงดังเป็นยาม รักษาความปลอดภัยอีกต่อไป กอไผ่ได้ฟังข้อเสนอ ต่างก็ชอบใจที่ตนเองจะไม่ต้องทำงานหนักเหมือนในอดีต ตรงกันข้ามก็จะได้อยู่อย่างสุขสบาย จึงรีบรับข้อเสนอของเจ้าแห่งพายุ โดยลืมนึกไปว่าการตัดสินใจครั้งนี้ ผิดไปจากภาระหน้าที่ที่ธรรมชาติสร้างสรรค์กอไผ่ขึ้นมา

วันต่อมาทั่วอาณาจักรแห่งหุบเขาก็ต้องแปลกใจที่กอไผ่ไม่ส่งเสียงดัง ทุกชีวิต ต่างดำเนินไปอย่างสับสน บ้างก็ต้องระแวงว่าวันนี้เจ้าแห่งพายุจะมาหรือไม่ บ้างก็ใช้ชีวิตอย่างเพลิดเพลินเจริญใจ ร้องรำทำเพลงสนุกสนานกันอย่างมีความสุข ด้านกอไผ่ต่างก็แยกย้ายออกผลผลิตเป็นหน่อไม้เพื่อ สืบทอดทายาท โดยสรรพชีวิตทั่วทั้งหุบเขาไม่มีใครรู้ชะตากรรมตนเองที่กำลังเกิดภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น

เมื่อวันที่สอง สาม และสี่ผ่านไป ต่างก็เข้าใจว่าในวันนี้ก็คงเป็นเหมือนเช่นทุกๆ วันเพราะกอไผ่ก็ไม่เสียดสีกัน เพื่อส่งสัญญาณเตือนมาสี่วันแล้ว ขณะที่เจ้าแห่งพายุก็ไม่ปรากฏกายให้ใครได้เห็นอีก ในเวลาที่ดวงตะวันกำลังจะลับขอบฟ้า บรรดานก ทั้งหลายต่างรีบโฉบบินกลับสู่รัง ทันใดนั้นเองนกที่กำลังบินผ่านอาณาจักรเมฆลงมาสู่หุบเขาเบื้องล่าง ก็ได้ถูกเจ้าแห่งพายุกลืนกินเข้าไปทั้งฝูง ท้องฟ้ามีดมนเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง สัตว์ป่าทั้งหลายค่อยๆ กลับที่พักอาศัยอย่างใจเย็น

กอไผ่เริ่มสัมผัสได้ว่าเจ้าแห่งพายุกำลัง

เคลื่อนที่มา แต่ก็ไม่กระทำในสิ่งที่สมควรกลับนั่งเฉยไม่สนใจใยดีเพื่อที่ตนเองจะได้สบายเหมือนกับที่เจ้าแห่งพายุได้บอกไว้

ถึงเวลาที่เจ้าแห่งพายุเพิ่มความรวดเร็วและรุนแรง หมุนรอบตัวเองพุ่งสู่อณาจักร

หุบเขา ทลายกำแพงกอไผ่หักโค่นพังพินาศ ย่อยยับลงอย่างไม่ทันตั้งตัว สัตว์ป่าที่กำลังเดินค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปก็ถูกเจ้าแห่งพายุดูดกลืนหายไปในพริบตา ดังกึกก้องทั่วทั้งหุบเขา ส่วนกอไผ่ที่เหลืออยู่ ก็เสียใจและสำนึกผิดในการตัดสินใจครั้งนี้

"เราเพียงต้องการความสุขสบาย

เพียงชั่วครู่ชั่วยาม ไม่ทำหน้าที่ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ต่ออาณาจักรที่เราได้อยู่

อาศัย มันส่งผลร้ายแรงทำให้

อาณาจักรของเราพังพินาศถึงเพียงนี้

ฮือ ฮือ ฮือ เสียใจจริงๆ แล้วพวกเราจะกล้าเล่าเรื่องราวแบบนี้ให้เจ้าหน่อไม้

ที่กำลังเจริญเติบโตในอนาคตฟังได้อย่างไร"เสียงลอดออกมาจากกอไผ่ที่เหลือจำนวนเพียงน้อยนิด

เมื่อเหตุการณ์เป็นไปอย่างที่เจ้าแห่งพายุได้วางแผนไว้ในวันต่อมาเจ้าแห่งพายุก็ฉวยโอกาสเร่งความรุนแรง และ

ถลาโหมเพื่อเข้าทำลายกำแพงกอไผ่ กอไผ่แม้จะเหลือจำนวนเพียงน้อยนิด แต่ด้วยความสำนึกผิดต่ออาณาจักร

จึงรวมพลังเสียดสีดังกึกก้องไปทั่ว

สรรพชีวิตต่างหลบซ่อน ในขณะที่กอไผ่

เผชิญหน้ากับเจ้าศัตรูตัวร้ายก็ไม่เกรงกลัวแต่อย่างใด เพื่อแก้ไขในสิ่งที่ทำผิดพลาด จึงสามัคคีส่งสัญญาณเตือน

ภัย พร้อมทั้ง

โน้มน้าวรวมเป็นกอไผ่หนึ่งเดียวกัน แม้เจ้าพายุจะเพิ่มพลังแรงเท่าใด ก็ไม่สามารถทำอันตรายได้เพราะกอไผ่จะ

ค่อยๆ ช่วยกันโอนอ่อนลู่ไปตามกระแสลมที่พัดมา

หลังจากเจ้าพายุหมดแรงถอยกลับไปก็ทำให้กอไผ่เข้าใจแล้วว่า การที่รวมกันเป็นหนึ่ง แม้เราจะแยกย้ายกัน

แตกหน่อ แต่ถ้าไม่แตกกอก็สามารถผ่านพินลมพายุที่โหมกระหน่ำได้ และที่สำคัญการทำหน้าที่ตามที่ธรรมชาติ

สร้างสรรค์มาอย่างชอบธรรม ซื่อสัตย์และกตัญญูต่ออาณาจักร ไม่เพียงแต่เหล่ากอไผ่ทั้งหลายจะสามารถดำรง

อยู่ต่อไปได้ แต่ยังช่วยให้ทั้งอาณาจักรรอดพ้นจากภัยอันตรายได้อีกด้วย

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กอไผ่จะช่วยกันสามัคคีเสียดสีส่งเสียงดังกึกก้องไป ทัวหิ้งหุบเขา เพื่อส่งสัญญาณว่า เจ้าแห่งพายุกำลังมาโจมตี สรรพชีวิตต่างหลบซ่อน ทันทีที่ เจ้าแห่งพายุไม่สามารถทำอันตรายต่ออาณาจักรแห่งนี้ได้อีกต่อไป ได้แค่พัดผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ขณะที่หน่อไม้ในวันก่อนๆ ค่อยๆ เติบโตใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของกอไผ่ต่างก็ค่อยเล่าเรื่องราวความสูญเสีย บทเรียนที่ทรงคุณค่าถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นเป็นตำนานกอไผ่ผู้พิทักษ์แห่งหุบเขานี้ จนเรียกหุบเขาแห่งนี้ว่า "หุบเขาเหล่ากอไผ่"